

ב"ה

ליקוט משיחות קודש

כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זי"ע נשיא דורנו

בגודל מעלת וחשיבות עריכת "שמחת בית השואבה" ב"רשות הרבים"

יוצא לאור על ידי

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו

ת"ד 14, כפר חב"ד 72915. טל: 03-9607588 פקס: 03-9606169

חב"ד
צעירי

עט כ"ה חב"ד, ל"א אה"צ

בית דין רבני חב"ד

בארה"ק ת"ו

בין כסה לעשור ה'תשס"ח

ב"ה

לאנ"ש די בכל אתר ואתר

ה' עליהם יחיו,

זה כשלושים שנה, נערכים בכל רחבי תבל, חגיגות "שמחת בית השואבה" ברחובה של עיר, לפי קריאתו ותקנתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו.

ידועים ומפורסמים דברי קדשו אשר חזר ושינן באוזנינו, מדי שנה בשנה, בכל לילות חג הסוכות, על חשיבות קיום "שמחת בית השואבה" ברשות הרבים דוקא, ואשר תכליתה היא הפיכת "רשות הרבים" ל"רשות היחיד" - ל"יחידו של עולם", וכלשונו הק' בזה: "אז די גאס אליין זאל מיט טאנצ'ן". וכדבריו הק' בשיחת ליל ה' דהג הסוכות תשמ"ג: "ושמחה זו צריכה להיות באופן ד"בצאתך" - גם ברשות הרבים (לא רק ברשות היחיד, בד' אמות של תורה ותפלה), ואדרבא: עיקר החידוש הוא כאשר "שמחת בית השואבה" בוקעת ויוצאת גם ברשות הרבים". ובהוספה לזה, בשיחת ליל ב' דהג הסוכות תשמ"ו, אשר: "תכלית השלימות הוא כאשר מחדירים ענין זה אפילו ב"רשות הרבים"..."

אירועי "שמחת בית השואבה" אלו נערכים בקדושה ובטהרה, בנגינה ושירה של חסידים אמיתיים ויראי ה', ומתוך שמירה קפדנית על כל גדרי הצניעות, ורואים במוחש שהם מחדירים שמחה של מצווה והתעלות הנפש על אלפים ורבבות מבני ישראל, המשתתפים בריקודים ואף באלה העומדים ומביטים בשמחה הקדושה והזכה.

"דברי צדיקים חיים וקיימים לעד" - הננו קוראים בזה לאנ"ש שיחיו ולכל בית ישראל, לסייע וליטול חלק בקיום "שמחת בית השואבה" ברשות הרבים, בכל אתר ואתר, כרצון קדשו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, וביתר שאת ויתר עז.

לאור דברי המשנה (סוכה פ"ה מ"ב) אודות שמחת בית השואבה - "ומתקנין שם תקון גדול" - הננו פונים ומבקשים מהמארגנים ומכל אשר בידו לסייע בעדם, שהאירועים יהיו לפי כל כללי וגדרי הצניעות, (תוך הפרדה מוחלטת, אנשים לחוד, ונשים לחוד), כראוי למעמדים קדושים אלו.

ועריכת "שמחת בית השואבה" בכל מקום ומקום - כלשון כ"ק אדמו"ר - "ממהרת ומזרות עוד יותר את שמחת בית השואבה של כל בני ישראל, במקום אחד, בעזרה שבכית המקדש השלישי, ואז תהיה השמחה בתכלית השלימות" - שיאמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה - זו - לא ראה שמחה מימיו".

ובזה באנו על החתום

ע"פ ש"ס - א"ת - א"ת - א"ת

25/3/16

פתח דבר

"מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו" - במאמר זה מתארים חז"ל את גודל השמחה דחג הסוכות, שמחת בית השואבה, שהיתה בזמן שבית המקדש היה קיים. "שמחה יתירה" - כלשונו של הרמב"ם (סוף הלכות לולב) - היתה בחג הסוכות, בבית המקדש.

ומהי אותה "שמחה יתירה"?

"שמחת בית השואבה" - היא השמחה יתירה שהיתה בבית המקדש, שמחה שהיתה קשורה לניסוך המים בחג הסוכות ע"ש "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה". השמחה התחילה במוצאי יום טוב הראשון, ונמשכה בכל יום ויום מימי חולו של מועד, במשך כל הלילה. (כמוספר בגמרא (סוכה נג, א) "כשהיינו שמחים בשמחת בית השואבה - לא טעמנו טעם שינה").

שמחה זו הקיפה את כל שכבות העם - "גדולי חכמים ישראל וראשי הישיבות והסנהדרין והחסידים והזקנים ואנשי מעשה הם שהיו מרקדין ומספקין ומנגנין ומשמחין במקדש בימי חג הסוכות ... כל העם אנשים והנשים כולן באין לראות ולשמוע". (רמב"ם סוף הלכות לולב)

שמחת בית השואבה בזמן הזה

בזמן הזה נהגו ישראל - "מנהג ישראל תורה היא" - לעשות זכר לשמחת בית השואבה שהיתה בזמן שבית המקדש היה קיים.

בשיחותיו הק' - מבאר כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש - את המעלות היתירות של "שמחת בית השואבה" בזמנו - בבחי' "קלקלתנו זוהי תקנתנו".

בעולם, שנה ונפש:

עולם – המקום: בזמן הבית הי' מקום מוגבל לשמחת בית השואבה – בבית המקדש (בעזרה) דוקא, ואילו בזמן הזה חוגגים שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום שנמצאים בני, בכל בית כנסת ובית מדרש.

זאת ועוד:

שמחת בית השואבה בזמן הזה מתחילה אמנם ב"עזרה" שבבית הכנסת (בדוגמת ה"עזרה שבבית המקדש), אבל, נמשכת ויוצאת גם מחוץ לבית הכנסת (כדלקמן). היינו שהשמחה היא גדולה ביותר, שממלאת כל שטח המקום שבין הכתלים והגג דבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גודל השמחה, ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ, ובלשון הגמרא (פסחים פה, ס"ב): "פקע איגרא. לקול המולת ההמון ... דומין כאילו הגגין מתבקעין" (רש"י שם).

שנה – הזמן: שמחת בית השואבה בבית המקדש התחילה במוצאי יו"ט הראשון, משום ש"החליל אינו דוחה לא את השבת ולא את היום טוב", משא"כ בזמן הזה, שמחת בית השואבה אינה כבזמן הבית ע"י "החליל", יכולים וצריכים להתחיל את שמחת בית השואבה מהלילה הראשון של חג הסוכות.

נפש – המשתתפים: שמחת בית השואבה בזמן הזה, כיון שאין בה את העילוי שהי' בזמן הבית, הרי יכולים וצריכים להשתתף בה (לא רק באופן של ראייה ושמיעה, אלא גם ע"י שמחה וריקודים בפועל), כאו"א מישראל, ואפילו קטנים.

שמחת בית השואבה בליובאוויטש

משך שנים – נהג כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש – לערוך התוועדות מיוחדת במוצאי יום שני של חג הסוכות, התוועדות "שמחת בית השואבה".

משרבו הבאים להסתופף בצילא דמהמנותא, ב"בית חיינו", והסוכה הגדולה נעשתה צרה מהכיל קהל אלפים, כן ירבו, שוב לא התקיימו התוועדויות בסוכה.

משנת תשמ"א, שנת הקהל – מעמד "שמחת בית השואבה" בליובאוויטש, קיבל מימד חדש, בשנה זו הופיע והתגלה אור חדש ממעיינות תורתנו הק' של הרבי.

בכל לילה ולילה מלילות חג הסוכות, אחרי תפילת ערבית, השמייע הרבי שיחת קודש מיוחדת, בה נוהג הי' לבאר את המעלה המיוחדת של שמחת בית השואבה בלילה זה, את ענינים של האושפיזין, ביאורים בשיעורי היום (שיעורי חומש ושיעורי הרמב"ם), תוך קישור כל הענינים עם שמחת בית השואבה.

באותם שיחות הקודש, פנה הרבי לציבור החסידים, למן הרבנים, המשפיעים וזקני החסידים, ועד לצעירי הצאן, קרא ועורר לצאת לרשות הרבים, לרקוד ולשמוח ב"שמחה בית השואבה".

שמחת בית השואבה בד' אמותיו הק', היתה לשם דבר, השמחה עצמה מתחילה ב"בית הכנסת ובית המדרש – 770", לאחר שמיעת שיחת הקודש, כשהדברים נקלטו במוחם וליבם של החסידים, מתפרצת לה השמחה בשירה וריקודים.

משם ממשיכה השמחה ברחובה של עיר, כשהמשטרה חוסמת רחובות שלמים, ומאפשרת את השמחה והריקודים לעיני כל עמי הארץ, בבחינת "והיו מלכים אומניך גו".

בשמחה זו משתתפים עשרות אלפי יהודים, מכל החוגים, "חסידים ואנשי מעשה" לצד "עמך", נערים וזקנים, שרים ורוקדים בהלהבות ושמחה עצומה במשך שעות ארוכות, עד אור הבוקר!

אכן ניתן לומר על שמחת בית השואבה ב"בית חיינו" – "מי שלא ראה שמחת בית השואבה – זו – לא ראה שמחה מימיו!"

כאמור, משנת תשמ"א ואילך, קרא הרבי, מדי שנה בשנה בשיחותיו הק', לכלל ישראל, לקיים את "שמחת בית השואבה" בכל אתר ואתר, ובהדגשה מיוחדת על קיומם ועריכתם של שמחות אלו, ב"רשות הרבים", אשר תכליתם הוא הפיכת "רשות הרבים" ל"רשות היחיד" ל"יחידו של עולם", ובלשונו הק' – משפט המופיע בשיחות רבות של "שמחת בית השואבה" – "אז די גאס אליין זאל טאנצן" ("עד אשר הרחוב בעצמו ירקוד").

מנהג זה של עריכת "שמחת בית השואבה" ברחובה של עיר, ת"ל, התקבל בתפוצות ישראל, ובכל קהילות הקודש בארץ ובעולם, מתקיימים חגיגות "שמחת בית השואבה", בהם מושתתפים כל עמך בית ישראל, ועושים "זכר למקדש".

לחזיקו של מנהג זה, שיסודו בהררי קודש, מצאנו וראינו לנכון להגיש בפני ציבור שוחרי תורה וחסידות, ועמך ישראל, ליקוט ממעיין תורתו הק' של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש – בבחינת "ושאבתם מים בששון – אין מים אלא תורה – ממעיני הישועה", בנושא זה של "עריכת שמחת בית השואבה" ברשות הרבים, ברחובה של עיר.

מקונטרס זה, מכל הפנינים היקרים שבו, קטעים נבחרים מתוך עשרות שיחות קודש, ניתן ללמוד על יוקר וחשיבות מנהג זה, וביחוד בעיני קדשו של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש.

ונחתום בדברי כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, באחת משיחותיו הק':

"ועוד והוא העיקר – ששמחת בית השואבה בזמן הזה נעשית הכנה לשמחת בית השואבה בבית המקדש השלישי.

כאשר שמחת בית השואבה נערכת ע"י בני ישראל בכל מקום שהם, בריבוי מקומות, ה"ז ממהר ומזרז עוד יותר את שמחת בית השואבה דכל בני ישראל, במקום אחד – בעזרה שבבית המקדש השלישי".

וככל שמוסיפים בריקודים דשמחת בית השואבה – מקרבים וממהרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד"אחישנה".

ואז תהיה השמחה בתכלית השלימות – שיאמרו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה זו לא ראה שמחה מימיו".

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו

הרב יוסף יצחק הכהן אהרונוב

י"ר

תשמ"א

כשעומדים באמצע הרחוב ורוקדים (בשמחת בית השואבה) – 'רשות הרבים' נהפך ל'מקום קדוש' שהקב"ה אומר עליו "ושכנתי בתוכם"

"...געפינט מען זיך מחוץ פון א בית הכנסת אדער בית המדרש, אדער אפילו פון א סוכה,
און מ' שטייט אין מיטן גאס און מ'טאנצט – מאכט מען פון דער רשות הרבים א מקום קדוש,
ביז וואנעט אז דער אויבערשטער זאגט אז ושכנתי בתוכם ...

און דאס ווערט אין דעם מקום וואס א איד מאכט פון א מקום סתם אפילו אין רה"ר –
מאכט ער דערפון א רה"י ליחידו של עולם,

ווער מאכט דאס, דער גוי קדוש האט דעם כח וואס דער אויבערשטער גיט אים אלס
שלוחו של אדם העליון כמותו ער זאל מאכן אין א רה"ר, אין חו"ל, בשעת החושך יכסה
הארץ: ע"פ תורה איז דאס פינסטער, דאס פינסטערניש פון דער נאכט,

זאגט א איד אז ער קומט בשליחות של הקב"ה און ער שטעלט אפ דעם ארומפארן דורך
דער גאס, און שטעלט דאס ארום מיט מענטשען וואס שטייען און האלטן זיך אן איינער אן דעם
צווייטן –

ווערט דאס דעמאלט ע"פ הלכה אין הלכות שבת – ווערט דאס א רשות היחיד ע"פ דין!
און מיט וואס טוט ער דאס – טוט ער דאס מיט שמחה, און ער טוט דאס צוליב שמחה,
און נעמט מיט אט די שמחה על כל ימי זמן שמחתנו...

אויב דאס איז אזוי אין חו"ל אעכו"כ אז דאס איז אזוי אין ארץ וואס תמיד עיני ה' אלקיך בה,
איז דאך פארשטאנדיק אז באור פני מלך חיים, אז ס'איז ניטא קיין ענין פון היפך השמחה
"במעונו", מערניט "הוד והדר", ווי דער דין איז א וואו ס'איז א מלך איז דא דער ענין של
שמחה...."

(משיחת י"ט תשרי, אור ליום ד' דחודמ"ס תשמ"א)

תשמ"ב

השמחה צריכה להיות גם בחוץ – בדוגמת "שמחת בית השואבה" ב"עזרה" של בית המקדש

"והנה, כללות הענין ד"שמחת בית השואבה" צריך להיות לא רק בבית הכנסת ובבית המדרש, ובד' אמותיו של יהודי – אלא השמחה צריכה להיות גם בחוץ.

ובדוגמת "שמחת בית השואבה" שבבית המקדש – שהיתה נערכת לא ב"היכל", ובודאי לא ב"קדש הקדשים", וגם לא ב"אולם", אלא ב"עזרה" דוקא, וב"עזרה" גופא – לא ב"עזרת ישראל", אלא ב"עזרת נשים", שהיא היתה קרובה יותר לכללות העולם, היינו שהיא הממוצע בין ביהמ"ק ומציאות העולם. ויתירה מזו: האבוקות של אור שהיו מדליקים בעת "שמחת בית השואבה" היו מאירים את כל סביבות ירושלים....

זאת אומרת: השמחה נמשכת אמנם מזה"עזרה" שבביהמ"ק, היינו מבחי' הקדושה דבני", אבל תכליתה – שתמשך ותאיר את כל הסביבה, וכל העולם כולו.

(משיחת ליל א' דחגה"ס תשמ"ב, וראה עד"ז גם בספר "מעייני הישועה" ע' 47)

גם בתקופה של 'חושך' – השמחה והריקודים היא ברחוב

".. ויה"ר ש"שמחת בית השואבה" דליל ג' דחגה"ס תהי' באופן דהוספה שלא בערך לגבי גודל השמחה בלילות שלפנ"ז.

זאת אומרת: גם כאשר "החושך יכסה ארץ", מתנהג כאו"א מישראל באופן שרוקד בשמחה ברחוב כו', וכאשר אינו יהודי שואל אותו "לשמחה זו מה עושה", הרי הוא מתפלא על שאלתו, היתכן שאינו יודע שבנ"י נמצאים ב"מועדים לשמחה", וב"זמן שמחתנו", וב"שמחת השואבה"....

(משיחת ליל ג' דחגה"ס תשמ"ב)

תשמ"ג

אדוּבא: עיקר החידוש הוא כאשר "שמחת בית השואבה" בוקעת ויוצאת גם ברשות הרבים

"והמעשה הוא העיקר:

"שמחת בית השואבה" בלילה זו צריכה להיות באופן של הוספה – "מעלין בקודש" – גם לגבי "שמחת בית השואבה" בלילות שלפנ"ז, ושמחה זו צריכה להיות באופן ד"בצאתך" – גם ברשות הרבים (לא רק ברשות היחיד, בד' אמות של תורה ותפלה), ואדוּבא: עיקר החידוש הוא כאשר "שמחת בית השואבה" בוקעת ויוצאת גם ברשות הרבים.

ומובן גודל החשיבות וההכרח שבשמחה זו – מכיון שזוהי הנתנית כח לכללות העבודה בקיום התומ"צ מתוך שמחה של תורה ושמחה של מצוה..."

(משיחת ליל ה' דהג הסוכות תשמ"ג)

תשד"מ

ירקדו ברוחב, ובאופן שהרוחב עצמו ישתתף בריקודים ("די גאס אליין וועט מיט-טאנצן")!

"ועל זה ישנו ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שמצות היום היא בשמחה הקשורה עם שמחה של תורה ושמחה של מצוה.

וכאן יכול לבוא ה"קוועטשער" ולטעון: מכיון שצריך להיות הענין דשמחה של תורה ושמחה של מצוה, הנה לכל לראש עליו להתיישב ללמוד ענין עמוק בחסידות, ואח"כ יעסוק בעבודת התפילה, ואח"כ יבוא הדבר לידי מעשה בפועל בשמחה של מצוה!

הנה על זה אומרים לו – שהכוונה לענין של שמחה וריקודים בפועל ממש!

ויש להאריך בכל ענינים אלו – אבל אז יתעייף הקהל עוד יותר מהעייפות הקשורה עם היגיעה בערב החג!... ולכן – "גייט געזונטער-הייט טאנצן", ואם כבר הפסיק הגשם – אזי ירקדו ברחוב, ובאופן שהרחוב עצמו ישתתף בריקודים ("די גאס אליין וועט מיט-טאנצן")! והמעשה הוא העיקר – לצאת ולשמוח בשמחת בית השואבה מתוך שמחה וריקודים, בכל שבעת ימי הסוכות, עד לשמחה דשמע"צ ושמח"ת. ומכיון ששמחה פורצת גדר – הרי שמחה זו פורצת את גדרי הגלות, הן הגלות הפנימי, והן הגלות הכללי..".

(משיחת ליל א' דחג הסוכות תשד"מ)

תשמ"ה

ומובן שכאשר אין יורדים גשמים – אזי יכולים לחגוג את שמחת בית השואבה בכל ה"שטורעם" ברחוב דוקא

"כאשר מדברים אודות שמחת בית השואבה, לצאת לרקוד ברחובות וכו' – יש החושבים שדבר זה אינו מתאים ושייך אליהם. היתכן – טוען הוא ש"יהודי מכובד" כמותו יצא לרחוב לרקוד ביחד עם ילדים קטנים!?!..."

לשיחה שנאמרת בבית הכנסת – מוכרח הוא להופיע, כדי שהכל יראו שיש לו מקום ב"מזרח", אבל ריקודים ברחוב ביחד עם ילדים קטנים. "בנערינו ובוקנינו" – אין הדבר מתאים עבורו!..."

"... ויש לקשר זה עם המעלה שבחג הסוכות דשנה זו לגבי חג הסוכות דשנה שעברה:

בליל א' דחג הסוכות בשנה שעברה – ירדו גשמים (ע"ד ובדוגמת מצב של מיצר), אבל בשנה זו – הרי רואים במוחש שלא יורדים גשמים (מצב של הרחבה)!

ומובן שכאשר אין יורדים גשמים – אזי יכולים לחגוג את שמחת בית השואבה בכל ה"שטורעם" ברחוב דוקא, ועד שהרחוב עצמו משתתף בשמחה וריקודים דשמחת בית

השואבה, וזאת – ללא צורך להתגבר על ענין של נסיון, כי אם באופן של הרחבה, "לכתחילה אריבער".

(משיחת ליל א' דחג הסוכות תשמ"ה)

"רשות הרבים", נתהפך ל"רשות היחיד" – יחידו של עולם

"דובר לעיל ששמחת בית השואבה צריכה להיות ב"רשות הרבים", ולא עוד אלא שצריכים לפעול ש"רשות הרבים" עצמה תרקוד בשמחת בית השואבה ("די גאס אליין זאל טאנצן").

והנה כאשר באים לשמחת בית השואבה דלילה שלאחרי זה, שהאושפיזין שבה הם יצחק והמגיד, שבעבודתם מודגש הענין ד"מקומך אל תנח" – אין זה שולל ח"ו את הריקוד ברחוב, אלא אדרבא, הריקוד ברחוב הוא עד כדי כך שמציאותו של הרחוב, "רשות הרבים", נתהפך ל"רשות היחיד" – יחידו של עולם.

ובפשטות: לאחרי שיהודים רקדו ברחוב בלילה הראשונה דסוכות – אזי נתברר מציאותו של הרחוב ונעשה מ"רשות הרבים" – "רשות היחיד", ליחידו של עולם, כך שהריקוד בלילה זו הוא באופן ד"מקומך אל תנח", היינו לאחרי הבירור ד"רשות הרבים" שנתעלה למקומו של יהודי.

וכל זה – אפילו כאשר יהודי א' רוקד ברחוב, שכן בשבילו נבראה כל העולם, ועאכו"כ כאשר יהודים רבים רקדו ברחוב, אשר למרות שנמצאים במקומות שונים ורחוקים זה מזה, הן הריחוק ממדינה למדינה, והן הריחוק דחוץ לארץ לגבי ארץ ישראל – הרי "שמחה פורצת גדר", כך שכולם מתאחדים בשמחת בית השואבה, ועי"ז פועלים את הבירור דמציאות העולם כולו, לעשות מ"רשות הרבים" – "רשות היחיד" ליחידו של עולם.

(משיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ה)

כשיהודי יוצא לרחוב ושם רוקד ושמח בשמחת בית השואבה, הוא פועל שהרחוב עצמו ירקוד, ועד שכולם יראו שזהו רחוב חסידי ("א חסידישע גאס")!

"לכאורה, יכול יהודי לטעון, כיצד תובעים ממנו לשמוח בשמחת בית השואבה, ולהוסיף מלילה ללילה, בו בזמן שנמצאים בגלות?!"

והמענה לזה – שכל ענין הגלות אינו אלא כדי שיהי' הענין ד"כן ירבה וכן יפרוץ", וכאמור, יהודי נמצא במעמד ומצב שהוא "רואה את הנולד", ובמילא ביכלתו לרקוד ולשמוח בשמחת בית השואבה.

ולא עוד אלא שהוא רוקד גם ברחוב – רחוב שאינו "רשות היחיד", ד"יחידו של עולם", כי אם "רשות הרבים" – ע"פ תורה (שלכן, ביום השבת דרושה זהירות בכמה ענינים, מפני שזהו "רשות הרבים"), ואעפ"כ, לא זו בלבד שהרחוב אינו מפריע ומבלבל לשמחת בית השואבה, כך שיהודי יוצא לרחוב (רשות הרבים) ושם רוקד ושמח בשמחת בית השואבה, אלא עוד זאת, שהוא פועל שהרחוב עצמו ירקוד (די גאס אליין זאל טאנצן) ועד שכולם יראו שזהו רחוב חסידי ("א חסידישע גאס")!

ליתר ביאור:

גם בזמן שהי' ביהמ"ק קיים הי' הענין ד"ושאבתם מים בששון" (שמחת בית השואבה) מחוץ לביהמ"ק וירושלים, ... כלומר התוכן דשמחת בית השואבה הוא – שיהודי יוצא מחוץ לירושלים, ומשם שואב את המים בשמחה רבה, והולך את כל הדרך מתוך שירה וריקודים.

ומזה מובן גם בנוגע לזמן הגלות – ששמחת בית השואבה צריכה לפעול בחוץ, וכמובן בפשטות שמה שהקב"ה שלח את בני"י לגלות, אין זה כדי שתהי' חלישות ח"ו בהתקשרותם לאלקות, אלא אדרבא: כדי שעי"ז יהי' הענין ד"כן ירבה וכן יפרוץ", כלומר, שיהפכו את חשבת הגלות, ובפרט רשות הרבים דגלות – לקדושה, לעשות מ"המונה של רומי" – "המונה של ירושלים" ובסגנון האמור: "די גאס אליין זאל טאנצן".

תשמ"ו

ככל שמוסיפים בריקודים דשמחת בית השואבה – מקרבים וממהרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה

בנוגע לענין שהזמן גרמא – שמחת בית השואבה:

שמחת בית השואבה צריכה להיות לא רק ברגש הלב ... כי באופן של מעשה בפועל ממש, לטפח בידיים ולרקוד ברגלים ובלשון הרמב"ם בסוף הלכות לולב: "רוקדין ומספקין ומטפחין ומפזזין ומכרכרין"...

ולא עוד, אלא שצריכים לפעול זאת גם בגשמיות העולם – עי"ז שרוקדים ב"רשות הרבים", ובלשון הכתוב "בקרוב הארץ", תחתון שאין תחתון למטה ממונו, ואעפ"כ מומשיכים ופועלים שם את הענין ד"שמחת בית השואבה", עד שה"רחוב" עצמו רוקד...

והמעשה הוא העיקר – לשמוח ולרקוד בשמחת בית השואבה בפועל ממש, לאחרי שלוקחים את הנתינת כח מהשמחה בבית הכנסת ובית המדרש, מקום שמגדלין בו תפלה ומגדלין בו תורה, ובפרט ביהכנ"ס וביהמ"ד בד' אמותיו של נשיא דורנו, ואח"כ מומשיכים זאת גם ברחוב, ובאופן של הוספה לגבי שמחת בית השואבה בשנה שעברה ובשנים שלפנ"ז...

וככל שמוסיפים בריקודים דשמחת בית השואבה – מקרבים וממהרים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד"אחישנה".

(משיחת ליל א' דהג הסוכות תשמ"ו)

בנוגע לשמחת בית השואבה – תכלית השלימות הוא כאשר מחדירים ענין זה אפילו ב"רשות הרבים"

"ובנוגע לשמחת בית השואבה – תכלית השלימות הוא כאשר מחדירים ענין זה אפילו ב"רשות הרבים", ועד שהדבר פועל גם על אומות העולם, ובגדו"ד הריקוד ברשות הרבים דוקא, ועד כדי כך שגם אוה"ע משתתפים בזה, ע"י הושטת עזר וסיוע (שמירה וכיו"ב)

ועד כדי כך, שענין זה (הריקודים ברשות הרבים) נעשה הכנה לתיקון העולם כולו בתכלית השלימות – כאשר יקויים היעוד "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד".

ועאכו"כ בנוגע לבני" – שהם פעלו ענין זה על אוה"ע – שבדאי יהי' אצלם עילוי גדול יותר באין-ערוך, ובנוסח תפלת המועדים: "ורוממתנו מכל הלשונות"...

(משיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ו)

על ידי השמחה והריקודים ברחוב – זוכים "לטעום" את ימות המשיח

"בימי הגלות האחרונים זוכים כבר ל"טועמיה חיים זכו", "טעימה" שהיא מעין ודוגמת המעמד ומצב דלעתיד לבוא, ועד לטעימה "מכל תבשיל ותבשיל".

וההדגשה היא – "טועמיה", באופן של טעימה דוקא, בדוגמת טעימת התבשילים בערב שבת, שטועמים את הטעם של תבשילי השבת, אותו טעם ממש.

וכל זה נפעל ע"י מעשינו ועבודתינו, כולל ובמיוחד – בענין שהזמן גרמא – שמחת בית השואבה באופן של שמחה וריקודים ברחוב, כלומר, לא זו בלבד שיהודי שמח ורוקד בשמחת בית השואבה באופן ששמחה זו נעשית דם ובשר כבשרו, שדמו ובשרו מתלהבים ומתלהטים כו' מצד גודל השמחה, אלא עוד זאת, שפועל את ענין השמחה גם ברחוב, בנוגע לאוה"ע הנמצאים שם.

ויתירה מזה: כשם שבנוגע לעצמו השמחה אינה ענין חיצוני בלבד, כי אם גם שמחה החודרת בכחות הפנימיים, באופן של הבנה והשגה כו', שמבין ומשיג את הענינים דשמחת בית השואבה, ענין האושפיזין וכו' – כמו כן צריך לפעול מעין ודוגמת ענין זה אצל אוה"ע הנמצאים ברחוב, שגם אצלם יבוא הדבר באופן של הבנה והשגה – באופן השייך עליהם עכ"פ".

(משיחת ליל ו' דחג הסוכות תשמ"ו)

תשמ"ז

ובהדגשה – שהשמחה אינה רק בבית הכנסת ובית המדרש, אלא גם ברשות הרבים ... תכלית הכוונה דכל מציאות דרשות הרבים בכל העולם כולו אינו אלא שבלילה זה ובמקום זה ירקוד וישמח בשמחת בית השואבה ברשות הרבים ...

"ובהדגשה – שהשמחה אינה רק בבית הכנסת ובית המדרש, אלא גם ברשות הרבים:

כל המציאות ד"רשות הרבים", נלקחת מאחדות הפשוטה, אשר מאחדות הפשוטה דוקא נעשה ריבוי התחלקות לפרטים ופרטי פרטים בריבוי הכי מופלג, אבל תכלית הכוונה דענין הריבוי, ובנדו"ד רשות הרבים הוא – לעשות ממנו רשות היחיד, ליחידו של עולם, עי"ז ששמחים ומנגנים ניגונים לכבוד יחידו של עולם.

ועאכ"כ שפועלים זאת אצל בני אדם שנמצאים ברה"ר – לא מבעי אצל בני", דמאי קמ"ל, אלא אפילו אצל אינם יהודים, שידעו גם הם (בלשונם) שישנו "סופר-פאוער" שהוא למעלה מכל הסופר-פאוער"ם, אשר כל התוקף שלהם אינו אלא ממנו ית' "הממליך מלכים (מכיון ש) ולו המלוכה" ...

ובמילא כאשר יוצאים לרשות הרבים – "כאפט מען זיך" שכללות הבריאה דרה"ר אינה אלא כדי שבלילה זה ובמקום זה יעשה יהודי פעולה כזו שתעשה מרשות הרבים – רשות היחיד, ליחידו של עולם. ובסגנון פתגם אדמו"ר האמצעי – לפעול את הענין ד"יחודא עילאה" גם ברה"ר.

... שתכלית הכוונה דכל מציאות דרה"ר בכל העולם כולו אינו אלא שבלילה זה ובמקום זה ירקוד וישמח בשמחת בית השואבה ברה"ר, עד שיפעל ענין של שמחה וריקוד ברה"ר גופא, עוד לפני שנעשה רשות היחיד, מכיון שעדיין לא החדירו במציאות האבן דרה"ר ("אבן מקיור") את ההכרה ב"יחידו של עולם", עי"ז שעומדים עליו ורוקדים עליו, וחושבים או אומרים ענין של חסידות, פנימיות התורה, ביחד עם ניגון של שמחה (הן בפה והן בכלי זמר), שפורצת גדר ...

... וכאמור שמחה וריקודים ברשות הרבים, עד כדי כך שהרה"ר עצמו רוקד ושמח בשמחת

תשמ"ח

שמחה וריקודים גם ברשות הרבים, עד שעושים "אויס רשות הרבים"

"יש לשמוח בשמחת בית השואבה, כאמור, שירה בפה, טיפוח בידים וריקוד ברגלים, וברשות הרבים, עד שפועלים שהרחוב עצמו רוקד, מכיון שנשתנה מרשות הרבים לרשות היחיד, יחידו של עולם".

(ליל ב' דהגה"ס תשמ"ח)

"וכמדובר כמ"פ – שמחה וריקודים גם ברשות הרבים, עד שעושים "אויס רשות הרבים" (להעיר גם מהסיפור הידוע אודות רבינו הזקן ור' אברהם המלאך – ע"ד הפתגם "מדארף שמייסן די פערד אז זיי זאלן וויסן אז זיי זיינען פערד", או "אז די פערד זאלן ווערן אויס פערד" (לקו"ד ח"א, ל,א)), מכיון שמהפכים את רה"ר לרשות היחיד – יחידו של עולם".

(משיחת ליל ג' דהגה"ס תשמ"ח)

תשמ"ט

השמחה והריקוד, ברחוב, ברשות הרבים, אינה באופן שיוצא ממקומו לרה"ר, אלא אדובא, שמעלה את רה"ר

"בנוגע למעשה בפועל:

מכיון שביום השני דחג הסוכות מודגש ביותר ענין התמימות (האושפיזין דיום זה – יצחק אבינו "עולה תמימה") – הרי מובן שגם שמחת בית השואבה בלילה זה צריכה להיות באופן של תמימות.

בב' קצוות שבענין התמימות: א) שכוללת הכל, היינו שמחה בשלימותה, שחודרת בכל מציאותו של האדם. ב) שאין בה דבר מיותר שמחוץ הימנו, היינו שגם השמחה והריקוד,

ברחוב, ברה"ר, אינה באופן שיוצא ממקומו לרה"ר, אלא אדרבא, שמעלה את רה"ר לדרגת השלימות שלו...

ובפשטות – שכל פעולותיו בשמחת בית השואבה, השמחה והריקודים, אמירת לחיים, והשמחה שמשמח את אלו הנמצאים מסיבו שיהיו "נרות להאיר", ועד לפעולה ברה"ר, "די גאס אליין זאל טאנצן" – חדרות כולן בדרגת התמימות שנמצא כולו בשלימות הקדושה, ועי"ז פועל גם בחוץ, ברה"ר כו' להעלותו ולהכניסו לגבול הקדושה"

(משיחת ליל ב' דהגה"ס תשמ"ט)

"ומזה מובן גודל השמחה שצ"ל בשמחת בית השואבה בלילה זה אצל כאו"א מישראל, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע לפעולה עם הזולת, והן בנוגע לפעולת השמחה והריקודים ברחוב, ברשות הרבים, כולל גם – שמכיון שישנה גם ה"פעולה נמשכת" מאתמול, שכבר עשו מרשות הרבים רשות היחיד, הרי מה שנקראת בלילה זה "רשות הרבים" (ע"פ תורה) – ה"ז רבים דקדושה, בדוגמת ירושלים, שלולי נעילת השערים בלילה יש לה דין של רשות הרבים, רה"ר דקדושה"

(משיחת ליל ד' דהגה"ס תשמ"ט)

"כמדובר כמ"פ אודות השמחה והריקודים ברחוב באופן שהרחוב בעצמו ירקוד, כולל גם הפעולה על אזה"ע שנמצאים ברחוב".

(משיחת ליל ו' דהגה"ס תשמ"ט)

על ידי השמחה והריקודים ברחוב נעשה הרחוב חדר באלוקות

"בלילה זה יש להוסיף בשמחת בית השואבה ביתר שאת וביתר עז, באופן ד"לכתחילה אריבער", ובאופן של תמימות:

ובזה גופא – כהתמימות דיוסף, שגם התעסקותו בעניי העולם היתה חלק מעבודתו להיות מרכבה לאלקות, ודוגמתו בנוגע לשמחה וריקודים ברחוב, שגם הרחוב נעשה חדר באלוקות"

(משיחת ליל ו' דהגה"ס תשמ"ט)

"דובר כמ"פ בנוגע לשמחת בית השואבה, שהשמחה והריקוד צ"ל גם ברחוב, עד שפועלים שהרחוב בעצמו ירקוד, וכן פועלים על אזה"ע שנמצאים ברחוב כו'.

וענין זה יכול להיות בב' אופנים: אופן הא' – שהיהודי מצ"ע אינו שייך לעולם, אלא שמזמן לזמן ממלא ציווי והוראה לצאת ממקומו ולפעול בעולם, שאז, פעולתו בעולם היא כמו "אורח", שבא למשך זמן, באופן עראי כו'.

אופן הב' – שעם היותו למעלה מהעולם, הרי לא זו בלבד שפועל גם בעולם, אלא עוד זאת שפועלתו בעולם היא כמו "בעל הבית", כלומר, אין צורך בציווי והוראה לצאת ממקומו כדי לפעול בעולם, מכיון שהפעולה בעולם אינה באופן של יציאה למקום שאינו שלו (כמו "אורח"), כי אם, שנמצא במקומו, ופועל כמו "בעל הבית", שכולם נשמעים לרצונו כו'.

(משיחת ליל שמח"ת תשמ"ט)

תש"נ

שמחת בית השואבה גם ברחוב, ברשות הרבים – היא הכנה לנס שהקב"ה עושה עם כל יהודי בגאולה האמיתית והשלימה

"בכל זה מתוסף בשמחת בית השואבה בשנה זו: שנת תש"נ, ר"ת תהא שנת נסים – שענין הנס, מלשון "ארים נסי" על ההרים – הוא בדוגמת ענין השמחה הפורצת גדר ...

במלים פשוטות: בשמחת בית השואבה של שנה זו (בשנת תש"נ) – צריך כל יהודי להרים את עצמו .. למעלה ממעמדו ומצבו עד עתה. ובמיוחד ע"י חגיגת "זמן שמחתנו" ושמחת בית השואבה בשמחה הכי גדולה, הפורצת גדרים, גדרי הטבע וכחות הטבעיים שלו ... כולל עי"ז שממשיכים להגות את שמחת בית השואבה גם ברחוב, ברשות הרבים, ובאופן כזה שגם ה"רחוב" מתעלה ו"רוקד יחד" (כמדובר כמ"פ).

עד שזו נעשית ההכנה לנס שהקב"ה עושה עם כל יהודי ועם כל בני, שמרומם אותם – עד בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחות לילות הראשונים דהגר"ס התש"נ - מוגה)

תנש"א

נהוג בשנים האחרונות לערוך שמחת בית השואבה (בכל מקום ומקום, ובפרט בשכונה זו) גם ברחוב, ובאופן שה"רחוב" עצמו "רוקד"

"נהוג בשנים האחרונות לערוך שמחת בית השואבה (בכל מקום ומקום, ובפרט בשכונה זו) גם ברחוב, ובאופן שה"רחוב" עצמו "רוקד", שבוזה נכללת גם הפעולה על אוה"ע ברחוב, כמודגש גם בכך שאוה"ע עוזרים ומסייעים לבנ"י בעריכת שמחת בית השואבה ברחוב, ע"י השמירה דממשלת העיר, וכיו"ב (כמדובר כמ"פ בארוכה)

וכיון שבשמחת בית השואבה בחג הסוכות מודגש הענין ד"ופרצת" גם בפועל ובגלוי ע"י הריקוד ברחוב – אזי הדגשת הענין ד"ופרצת" בשמח"ת ("ופרצת" שב"ופרצת") היא ביתר שאת ועז".

(משיחת ליל שמח"ת תנש"א)

העילוי שבשמחת בית השואבה בזמן הזה לגבי זמן הבית השמחה גדולה ביותר עד שמתפרצת ויוצאת לחוץ

ביאור העילוי דשמחת בית השואבה בזמן הזה לגבי זמן הבית – בנוגע להמקום דשמחת בית השואבה:

בזמן הבית הי' מקום מוגבל לשמחת בית השואבה – בבית המקדש (בעזרה) דוקא, ואילו בזמן הזה חוגגים שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום שנמצאים בני"י, בכל בית כנסת ובית מדרש....

זאת ועוד:

שמחת בית השואבה בזמן הזה מתחילה אמנם ב"עזרה" שבבית הכנסת (בדוגמת ה"עזרה שבבית המקדש), אבל, נמשכת ויוצאת גם מחוץ לבית הכנסת (כדלקמן). היינו שהשמחה

היא גדולה ביותר, שממלאה כל שטח המקום שבין הכתלים והגג דבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גודל השמחה, ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ, ובלשון הגמרא (פסחים פה, סע"ב): "פקע איגרא. "לקול המולת ההמון... דומין כאילו הגגין מתבקעין" (רש"י שם).

ואז מומשיכים ומוסיפים בשמחת בית השואבה מחוץ לבית הכנסת – ובשתיים:

בסוכה – בהתוועדויות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימות מזונות וכיו"ב...

ולאח"ז גם ברחוב – כנהוג בשנים האחרונות ששמחים ורוקדים גם ברחוב, עד כדי כך, שהרחוב עצמו רוקד ("די גאס אליין טאנצט מיט") החל מהרחובות הקרובים, ועד לרחובות הרחוקים, בכל העיר כולה, שע"ז עושים מה"רחוב", "רשות הרבים", "טורי דפרודא" – "רשות היחיד", ליחידו של עולם.

(מעייני הישועה ה'תנש"א, ע' 122)

תשנ"ב

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגילוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו...

"ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגילוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו...

וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והשמחת ש"הנה משיח בא", שמושיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני"י לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי".

(משיחת ש"פ האזינו, י"ג תשרי תשנ"ב)

שמחת בית השואבה ברשות הרבים – הפיכת "רשות הרבים" ל"רשות היחיד"

ידועה ומפורסמת הוראתו ותקנתו של כ"ק אדמו"ר זי"ע מליובאוויטש לחגוג בכל לילי סוכות שמחת בית השואבה בריקודים ברחובות העיר, מתוך שמחה גדולה, עד – בלשונו הקדוש – "שהרחוב עצמו ירקוד" ("די גאס אליין זאל טאנצן").

ומעשה שהיה כך היה: בליל א' דסוכות שנת תשמ"א אחרי תפילת ערבית פנה הרבי פתאום אל הקהל ודיבר שיחה קצרה על גודל ענין שמחת בית השואבה והצורך לשמוח בריקודים, ומאז עד שנת תשנ"ב הנה בכל לילה ולילה של חג הסוכות אחרי תפילת ערבית הי' הרבי נוהג לדבר שיחה ארוכה בענינא דיומא, וכמעט בכל פעם הי' מסיים בתביעה מהקהל הקדוש לצאת לרחוב העיר ולערוך ריקודי שמחה לכבוד שמחת בית השואבה.

וכך הונהגו ריקודים אלה ברוב ריכוזי בני ישראל החרדים לדבר ה', שבהם השתתפו אלפים ורבבות מאחינו בני ישראל מכל החוגים, מתוך התעוררות גדולה, והרבה יהודים נתקרבו על ידי זה לחיי תורה ומצוות בפועל ממש. והמפורסמות אין צריכות ראייה.

תופעה מיוחדת המעוררת התפעלות והשתאות, היא קיומם של השירה והריקודים עד אור הבוקר, בכל לילה מלילות חג הסוכות (!), כפי שנהגו ישראל בזמן שביהמ"ק היה קיים, במשך כל לילות החג, כלשון חז"ל (סוכה נ"ג) "כשהיינו שמחים בשמחת בית השואבה לא טעמנו טעם שינה"

– מנהג שהונהג – בחגיגת "שמחת בית השואבה" המרכזית, הנערכת בחצרות הקודש של כ"ק אדמו"ר זי"ע, בהשתתפותם של אלפים ורבבות מבני ישראל – מאז יצא הרבי בקריאה ותביעה להחזיר עטרה ליושנה, ומונהג עד עצם היום הזה.

הטעם להוראה זו, לסדר ריקודי שמחה ברחובות העיר, והקשר לחג הסוכות דוקא, ביאר הרבי זי"ע במשך השנים באריכות גדולה, ולהלן נציג תמצית הדברים (בתוספת ביאור קצת):

חז"ל (סוכה נה, ב, במדבר רבה פכ"א, כד) אמרו: שבחג הסוכות הקריבו ישראל שבעים פרים כנגד שבעים אומות, ובשמיני עצרת, "פר אחד איל אחד", כנגד בני ישראל שהם אומה יחידה.

ויש להבין מה פשר הקרבת קרבנות כנגד אומות העולם בכלל ובחג הסוכות ביחוד? הרי הקרבנות באו להגין עליהם כמפורש בחז"ל (רש"י סוכה שם), ועד שחז"ל העידו שאם האומות היו יודעים מה שהקרבנות מגינים עליהם היו סובבים את למקדש לשמור עליו. (י"אילו היו אומות העולם יודעין מה היה המקדש יפה להם, קסטריות (גדודי שומרים) היו מקיפים אותו כדי לשומרו", במדבר רבה, א).

ותמוה, מה לנו ולאומות העולם? ועוד זאת, לנצל את הימים הקדושים של חג הסוכות, זמן שמחתנו, להקריב את קרבנותינו להגן על האומות? וכתוצאה מזה – צריכים להיות בשמחה, ובשמחה גדולה כזאת כשמחת חג הסוכות!?

במאמרי חסידות מבואר העניין כך:

המועדים דחודש תשרי, שהוא חודש כללי, וסדר המועדים – תחילה ראש השנה ויום הכיפורים, ואחר כך חג הסוכות, שמיני עצרת ושמחת תורה – מסמלים את כללות עבודת בני ישראל ותפקידם עלי אדמות.

לכל איש ישראל יש נשמה קדושה, שהיא "חלק אלקה ממעל ממש" (תניא קדישא, ריש פ"ב). הקב"ה שלח את הנשמה הקדושה ממקום כבודה בעולמות עליונים, ששם היא דבוקה בה' בתכלית, לעולם הזה הגשמי, בתוך גוף ונפש הבהמית, ובעולם חושך כפול ומכופל, מלא קליפות וסטרא אחרא.

לשם מה ירידה עצומה זו? הנה על זה אמרו רז"ל (מדרש תנחומא, נשא טז) שתכלית הכוונה בבריאת כל העולמות היא, לפי שהקב"ה נתאווה להיות לו יתברך "דירה בתחתונים", ששכינתו ית' תשרה ותשכון בתוך עולם הזה התחתון דוקא, שכך עלה ברצונו יתברך להיות נחת רוח לפניו יתברך כאשר בני ישראל מהפכים את החושך והסטרא אחרא של עולם הזה, עד שיאיר בו אור ה'.

תכלית זו של בריאת העולם תושג בימות המשיח, כאשר יקויים היעוד ונגלה כבוד ה' וראה כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר, שהקב"ה יופיע עליהם בהדר גאון עוזו וימלא כבוד ה' את כל הארץ, ואז ישראל יראו "עין בעין", כמו במתן תורה דכתיב אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו (עין בכל זה ספר תניא קדישא פרק לו-לז).

לשם מטרה זו נתן לנו הקב"ה מצוות מעשיות דוקא (שרוב מצוות התורה הן מצוות מעשיות), הנעשות בחפצים גשמיים, וכן בראנו באופן שאנו צריכים לאכילה שתי, עסק הפרנסה ושאר צרכי הגוף, שעל ידי שמשתמשים עמהם לשם שמים מבטלים את החושך שבענייני עולם הזה וממשיכים בהם קדושה, וכך מכינים את העולם כולו לאותם הימים שימלא כבוד ה' את כל הארץ (תניא שם פרק לז, עין שם בארוכה).

מטעם זה, אע"פ שכאשר אדם מתבונן בגודל ירידת נשמתו לעולם הזה הגשמי, ומעריך את מצבה עתה לגבי גודל קדושתה ודביקותה בהקב"ה כפי שהיתה בעודנה בשרשה בעולמות עליונים, יכול לבוא לידי רגש של מרירות ועצבות, לאמר, למה עשה ה' ככה לנו – אך כאשר יעמיק מאד איך שעל ידי עבודתו להפוך את חושך העולם הזה לאור, הרי הוא גורם נחת רוח גדולה ועצומה לפניו יתברך, ש"אין שמחה לפניו יתברך כאורה ושמחה כיתרון האור הבא מן החושך דוקא", ישמח האדם בכפליים בשמחת ה' (תניא פרק לג).

ומסיים אדמו"ר הזקן (בתניא שם):

"וזהו שכתב ישמח ישראל בעושיו, פירוש, שכל מי שהוא מזרע ישראל יש לו לשמוח בשמחת ה' אשר שש ושמח בדירתו בתחתונים, שהם בחינת עשיה גשמיית ממש. וזהו שכתב 'בעושיו', לשון רבים, שהוא עולם הזה הגשמי המלא קליפות וסטרא אחרא, שנק' רשות הרבים ויטורי דפרודא', ואתהפכן לנהורא ונעשים רשות היחיד ליחודו יתברך".

לאחרי הקדמה זו בעניין תפקיד האדם עלי אדמות, ניתן להבין את סדר המועדים דחודש תשרי:

כדי שנשמה קדושה תוכל למלא את תפקידה בעולם הזה הגשמי, להפוך את ה"רשות הרבים" ל"רשות היחיד, ליחידו של עולם", צריכה היא הכנה לכך. זהו מה שהנשמה קודם ירידתה לעולם הזה נמצאת בעולמות עליונים במצב של דביקות מוחלטת בהקב"ה, בלי שום בלבולים, וכך היא סופגת לתוכה קדושתו יתברך עד שהיא "שביעה" בכוחות רוחניים עצומים שעל ידם היא יכולה ללחום נגד חושך עולם הזה ולהפכו לאור, שזהו תפקידה עלי אדמות.

לאחרי "הכנה" זו הנשמה יורדת לעולם הזה ועורכת מלחמתה נגד הגוף והנפש הבהמית, שתכליתה כדי להחדיר את הגוף עצמו בקדושה אלקית, וכן היא עוסקת בכל עניינים הגופניים והגשמיים לשם שמים, ומשתדלת כפי יכולתה לעשות "סביבה" של קדושה וטהרה, למלאות את תפקידה בתכלית בריאתה לעשות לו יתברך "דירה בתחתונים", להפוך את ה"רשות הרבים" ל"רשות היחיד, ליחידו של עולם", שבזה גורמת נחת רוח לפניו יתברך, וכנ"ל, שאין שמחה לפניו ית' כשמחה ביתרון האור הבא מן החושך דוקא.

וכאשר כלל ישראל גומר עבודה זו במשך זמן הגלות, זוכים אחר כך לימות המשיח, שאז מתאחדים עם הקב"ה בדביקות נעלית ביותר, שיזכו לראות אלקות "עין בעין", בראיה חושיית, "בלי שום לבוש", וכמ"ש "והיו עיניך רואות את מוריד".

כאשר אנו מתחילים שנה חדשה, בחיות מחודשת בעבודת ית', נתן לנו הקב"ה מועדים המסמלים את סדר העבודה ותפקידם של ישראל עלי אדמות.

ראשית באים הימים הנוראים, שבהם כל ישראל מתעלים מעובדין דחול. מתנערים כפי היכולת מעניינים גשמיים וטירדות עולם הזה, ומשתדלים בכל כוחו להתרכז בתורה ותפלה ודביקות בבורא עולם, עד לשיא העבודה ביום הכיפורים, שאין בו אכילה ושת"י כו', וכמלאכים נדמינו. ימים אלה מלאים אימה וחרדה, "ימים נוראים".

זהו מעין מצב הנשמה קודם ירידתה לעולם הזה.

תיכף אחר כך מתחילים ימי החג. כאן מתחילים כבר "לירד לענייני עולם הזה". שמחת החג דורשת סעודות יום טוב, במאכל ובמשחה, ואין שמחה אלא בבשר ויין גשמיים דוקא, כי חייבים לשתף גם את הגוף בשמחה זו. גם עצם מצות סוכה ענינו – שהאדם צריך לעשות את כל ענייניו

הגשמיים בסוכה, וכך נהפכים כל צרכי הגוף שלו למצוה וקדושה, כאשר הם נעשים בתוך ה"מקיף" של סוכה.

ומעתה מתברר פשר הקרבת שבעים פרים בחג הסוכות כנגד שבעים אומות. שכן, הוא הוא עניינו הפנימי של החג, שבו מתחילים עבודה זו, להאיר את חושך העולם באור ה', שתכליתה היא כאשר בני ישראל יהפכו גם את חושך האומות לאור, כדכתיב והלכו גוים לאורך, וכמ"ש והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך" (ראה תניא ס"פ לו). הקרבת הקרבנות כנגד אומות העולם ממשיכה קדושה מסויימת בהן באופן שחושך האומות הולך ומתמעט. והיא גם נתינת כח לבני ישראל, להפוך את חושך האומות לאור.

ואכן זהו סודה של השמחה הכפולה ומכופלת של חג הסוכות, "זמן שמחתנו", לשון רבים, וכפי שפירש אדמו"ר הזקן, שהן שתי השמחות: שמחת ישראל בהקב"ה, כמ"ש ישראל ישראל בעושי, ושמחת הקב"ה בבני ישראל, כמ"ש ישראל ה' במעשיו.

דוקא בחג הסוכות, כאשר בני ישראל מתחילים במילוי תפקידם עלי אדמות, לעשות נחת רוח לפניו ית' על ידי הפיכת חושך עולם הזה הגשמי לאור, אזי מתחילה השמחה האמיתית בה'.

וכפי שהובא לעיל לשון קדשו של רבינו הזקן בספר התניא (סוף פל"ג):

"וזהו שכתוב ישמח ישראל בעושי, פירוש, שכל מי שהוא מזרע ישראל יש לו לשמוח בשמחת ה' אשר שש ושמח בדירתו בתחתונים, שהם בחינת עשיה גשמיית ממש. וזהו שכתוב בעושי, לשון רבים, שהוא עולם הזה הגשמי המלא קליפות וסטרא אחרא, שנק' רשות הרבים ויטורי דפרודא, ואתהפכן לנהורא ונעשים רשות היחיד ליחודו יתברך".

ובזכות קיום והשלמת שליחות קדושה זו וגרימת נחת רוח גדולה כזאת לפניו יתברך, זוכים בני ישראל לשמיני עצרת ושמחת תורה, שחג זה הוא בבחינת "יהיו לך לבדך ואין לזרים איתך" (משלי ה, יז), שבני ישראל שמחים עם מהותו ועצמותו יתברך, בדרגא כזו שאין מקום ל"זרים", בלשון הזהר הקדוש (ראה זח"ג לב, א) "ישראל ומלכא בלחודוהי" – מעין לעתיד לבא, כאשר בני ישראל יראו "עין בעין" עם עצמותו ומהותו יתברך.

ככל שאנו מתקרבים יותר ויותר לזמן דלעתיד, כך חלה עלינו ביתר שאת ויתר עז את החובה לעסוק בעבודה זו של החדרת אור הקדושה ב"רשות הרבים" דוקא, להכין את העולם כולו לאותו הזמן שימלא כבודו את כל הארץ.

וזהו הטעם, שדוקא את השמחה הגדולה דחג הסוכות יש לחגוג באופן שתורגש גם ב"רשות הרבים", שגודל ההתעוררות בשמחה של מצוה, שמחה קדושה וטהורה, "ירעיש" בתוך הרחוב, עד שה"רחוב" עצמו "רוקד" כביכול, ובכך מכינים את העולם שבו ייהפך העולם כולו לרשות היחיד, ליחידו של עולם.